

Prilega Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. julija

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti.

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klement Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašene verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročnino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vse naročitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pašpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platne vezana z rdečev obrezov 12 Din, z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnega venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 250 Din.

Dari.

I.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ so darivali v dinaraj: Ozmec Terezija, Melinci v zahvalo, da je prišlo zdravje 100; Köveš Ana, Orlovšek za zdravje 20; Horvat Treza, Trnje 50, Hozjan Ivan iz Trnja najšeo v Črensovcih na proščenji 60, isti Hozjan najšeo v Beltincih 10; Sečič Ana, Hotiza, v zahvalo, ka je stvar mogla v groš spraviti 20; sestra Jerneja i Čurič Treza nabrale na Horvatskom 1166; Kotnjek Marko, V. Polana, prosi za zdravje 10; N. iz Beltinec 10 v zahvalo za srečo pri živini; Andrejek Štefan, Martinje št. 146 D. 20; Vuk Jožef iz Polane v Clevelandi 3062 (svoj del 2975 i 87 intereša); Ficko Janoš, Krajna 25 v zahvalo, ka je stvar ozdravela; Gabor Štefan, M. Polana 10 v zahvalo za odajo stvari, cena od travnika 265, Štefanec Veronika Petanci iz Nemčije 25, Štefan i Magda Žižek iz Hotize v Chicagi 650 (kamen), Toplak Ivan i žena Marija z Hotize v Chicagi 650 (kamen), Ferencak Jožef, Gomilica, nabrao 95 25, Horvat Kata, Črensovcji za zdravje 10, Koštric Jožef, Žižki uabrao 225 50, Ozmec Franc, Buenos Aires 2200 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno! — Odbor.

II.

Na podporo Marijinoga Lista so darivali v dinaraj sledeči: Varga Alojz, Gradišče (lani) 2, Čizmazija Anton, Harbor, Amerika 56, Ritlop Ana, Chicago 56, Toplak Ivan, Chicago 56, Žalig Verona, Chicago 112 Din. Marija povrni v imeni sirot vsem darovnikom obilno! — Uprava M. Lista.

Ave Marija.

Po svojoj navadi sem se vsakši den sprehajala po poti, ki vodi na polje, na čisti zrak. I tak sem se sprehajala eden majniški večer i sam se zamislila v naturne krasote, ki vse kažejo božo vsemogočnost i njegovo modrost. Iz senj me zbūdi zvonec male kmečke cerkvice, šteroga glas je milo vabo vse lūdi k majniškoj pobožnosti. Tūdi jaz sem se napotila v cerkvico, ki je bila že puna. Na oltari je bila postavljena lepa slika D. Marje, k šteroj so se vnogi zatekali v svojih stiskah i jo prosili za pomoč. Naednok se oglasijo orglje i iz stotiv grl zadoni „Ave Marija“. Z rosnimi očmi se obrnem na sliko Matere bože na glavnom oltari i se njoj potožim, kak se potoži dete svojoj dragoj materi. V srce, ki je bilo prle žalostno, se mi preseli veselje, najšla sem Mater, ki me razmi, ki me tolaži, ki mi davle moč, da ležej prenašam nevole. Kda sem se vračala domo prek zelenih travnikov, vidilo se mi je, da šče lepše cvetejo rožice kak prle i ftičice lepše spevlejo — Ave Marijo. (Poslala naša rojakinja iz Beograda).

Poštūj očo . . .

Po Föersteri: Filovski R. S. Zagreb.

Štrta boža zapoved zapovedava, da moremo poštūvati svoje roditele; pa zakaj? Na prvom mesti gotovo, ar so nam boži namestniki na zemli. Roditelje so nam pa tūdi naši najskrbnejši zemelski dobrotniki, da če pogledamo očino čelo, nam govoriyo brazde na njegovom čeli od skrbi, štere ma za naš dobrobit, govoriyo nam njegove žūljave roke i srebrne kaplje s rosnoga venca na čeli. Da, očinska miseo je vsikdar „da jih preskrbim z bolšim krūhom, kak sem ga jo sam, da bodo več znali kak jaz“ Ta žela nadigava očo, da dela od zore do mraka, da nosi ponošeno obleko celo svetešnje dni, samo, da bi deca postali „kaj več“. Pa kaj se večkrat zgodi? Deca, ki so postali z žūlji oče izobraženi i prišli do boljših slūžb, spadnejo globoko v značaji. Postanejo čez noč domišljavi, pazrastejo vsi prek njegove glave. Dogaja se celo, da se lastna deca starišov sramūjejo i jih celo pred svetom zatajijo. Oj tedaj se joče očino srce i boleha — vmira . . . Jaj deci, ki žalijo dobro očinsko srcé! Srečna pa, ki zna ceniti tūdi očeve blodnike, kajti četūdi bi trenutno zablodili, v oči, če se vrne k njemi najde vsigdar dobrogatanačnika, dobroga prijatela. Izgūbleni sin se ni vračao k materi, nego k oči, ki pozna življenje i življenja boje.

Pa mi odgovoriš, dragi prijateo: pa moj oča je pijanec, zapravljivec, kak naj ga poštūjem?

Poslūšaj dragi zgled, ki nam ga podaja slavni vzgojiteo Foerster, kda govori ravno od toga pitanja. „Bio sem v razredi“, tak pripovedavle Foerster, „med odrastlimi dijaki je sedo bleđi dečko. Njegov oča je bio znan kot zloglasen hūdodelec, pa večkrat zaprt vujšo i ravno tiste dni so ga pali prijeli.“ Previdno i radovedno so ga opazūvali sotovariši i po končanoy vūri ostane neki vučenec zraven njega pa me pita: Prosim, ka mislite gospod profesor, je li dužen sin poštūvati očo, čeprav je zavolo hūdodelstva zaprt? Tihota je zavlādala po klopeh. Nisem pričakūvao toga

pitanja. Začuden sem pogledao predrzneža, toda v tistom trenutki se je zdigno blede dečko i odgovoro: „Jaz ga poštvjem i ga mam rad. Ravno zato, ar ga drugi zaničavaju i po strani gledajo, je moja dužnost, da ga zagovarjam i njemi izkažujem ljubezen.“ Dijak se je vseo i pali je nastalo v razredi mučanje. Te pa pravi nekak: Prav je govoru. Sin je dužen vsikdar poštvvati svojega očo. Če bi na sveti bilo več medsebojne ljubezni, sočvtja i vsmiljenja i bi te mož meo konči ednoga človeka, da bi se na njega lahko naslono, ne bi zablodo. Gotovo, povsod ne mogoče deci, da bi očo spreobrnili; vendar je vsikdar mogoče, meti ljubezen do njega. Ednoga konči bi se lahko obvarvali vsi sinovje i hčere: „Ne govori poniževalno nikdar od njega, ki ti je dao življenje i ti pomogo do dobrog stana i do ležejšega krūha.“ Sinovje i hčere, ki radi majo tūdi zablodnjenoga očo, zkažujejo pravo ljubezen: oni v istini davajo ljubav, čeravno je ne prijemajo. I to je junaštvo, ki je vredno lavorovoga venca.“

Velka slovesnost blažene Ozane Katorske.

V dnevih 4 5—6. julija so se vršile v Kotori velke slovesnosti na čast blažene Ozane Katorske.

Pri slovesnostih so navzoči apost. nuncij g. nadpūšpek Pellegrinetti, kak posebni odposlanec sv. Oče, zagrabečki nadpūšpek dr. Bauer, vno go hrvatskih pūšpekov, zastopniki Njeg. Vel. kralja itd. Od vseh krajov domovine so se javlali ljudje, da bodo šli na te slovesnosti.

26. junija se je blažena predjala iz stare trūge v novo, krasno izdelano. 3. julija večer se je blažena prenesla v stolno cerkev, gde so se 3 dni vršile prelepe ceremonije. V nedelo med slovesnov mešov po evangeliji ob 10 vōri 15 minut se prečto odlok sv. stolice od 20. dec. 1927. gda je bila Ozana proglašena za blaženo. Tisti čas so zvonili vsi zvonovje v katoličanskih cerkvah. Po poudnevi je bila velka prošecija, gde so se nosili zemeljski ostanki blažene Ozane, naše jugoslovanske svetece.

VSEBINA :

Mamika, če bi jaz njiva blo. Stran 1	Marte, laične sestre reda	
Naš prezvišeni gospod apoštolski administrator zlato-mešnik	Marijinoga obiskavanja	„ 8
„ 2	Najsvetejše Ime Jezušovo.	„ 9
Sv. Ciril i Metod.	Marija jiva je rešila.	„ 10
„ 3	Od „Doma sv. Frančiška“	„ 11
Blaženi Ivan Bosco.	Misijonski glasi.	„ 12
„ 5	Navuk za tretji red	„ 14
Mešna zveza M. P.	Cerkveni glasi	„ 16
„ 7		
Življenjepiš Chambon Marije		

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz njiva bio!

Mamika, če bi jaz njiva bio, jaz bi šteo samo pšenico roditi! Samo pšenico, štera ne bi bila ne traynata, ne snetljiva, štere ne bi črn klao; pšen'ca bi šteo biti, štere ne bi vküp vlekao grahor, štere ne bi kvario kokoj, štere ne bi paolica ali drugi plevel od cene spravlaol. Čista pšenica naj bi rasla na mojej njivi, tak čista, ka kda bi se zmlatila, bi vsaki pravo; golob jo je prebraol, tak je čista.

Pšenicorodna njiva bi šteo biti! Zmatila i semlela bi se ta pšenica i bi se odnesla njena mela, bela kak mleko, sladka kak med, odnesla bi se v cerkev. Hoštija bi se spekla ž nje, bela velika i mala hoštija, pa ne edna, ne jezere i stojezere, nego milijarde, stomilijarde. Te hoštije bi do konca sveta oživljao vsaki novomešnik i vsaki mešnik pa bi je davao dušicam, kda bi te zagladile. Te hoštije bi okrepile vse boreče se dušice, naj ne bi omagale na poti zveličanja. Te hoštije bi sprejemala k sebi nedužna dečica, kda bi prvokrat stopila k Jezusi. Te hoštije bi zavživala mladina: dekle i dečki, da bi čista ostala, da ne bi povehno venec lilijanski pri niednom, pri niednoj, Jezusi i tebi, mamika, na veselje! Te hoštije bi jemali k sebi grešniki spokorjeni, ki so zapustili tūjo deželol i se povrnoli nazaj v oćinsko hišo, da bi pri stoli dobroga nebeskoga Oće se pogostili i več ne zablodili. Te hoštije bi dobile goreče ovce, da bi ogenj ljūbezni ešče bole goro v njih za diko božo i rešenje duš. Te hoštije bi nesli misijonarje prek morja i bi je ponūdili novopovrnjenim sladkim, dragim ovćicam, štere znajo tak goreče biti, ka do skuz genejo še kamenita srca! Te hoštije bi blagoslavljalol mlade pare pred zdavanjom, ka bi znali družinsko življenje pelati po zgledi tvojem i tvojega svetoga zaroćnika, svetoga Jožefa, o sladka moja mamika! Te hoštije bi vzeo mešnik z sebov na pot k betežnikom i vmirajoćim, da bi potolažile trpeče i prek praga večnosti spravile v srećno domovino vmirajoće! Te hoštije bi plele venec slave i večne dike vsem dušicam, najbolol pa mojoj i najnim dušicam, sladka, dobra, mila moja nebeska mamika! O zato pa naj sem le njiva, velika njiva pšenićna, ki bo milijarde i milijarde teh svetih hoštij rodila

do konca sveta! Teliko, keliko jih li tvoj Jezuš žele za vsako dušo posebi i za vse poprek! Dobra mamika, zato pa li plej to *njivico: moje srce, plej i obdelavaj je, polevaj i oskrbljavaj z vsov ljubeznostjov svojega maternoga srca, ka te svoj namen dosegne!*

Naj sem njiva tak velika,
Da na njej zraste pšenica,
Ki nahrani celi svet!
Naj rodim hoštije svete
Vsakoj duši brezi meje!

Srčen.

Naš prezvišeni gospod apoštolski administrator zlatomešnik.

Te mesec obhajajo prezvišeni gospod lavantinski knezoškof, ali po domačem povedano hercegpüşpek i naš apoštolski administrator petdesetletnico svojega mešništva.

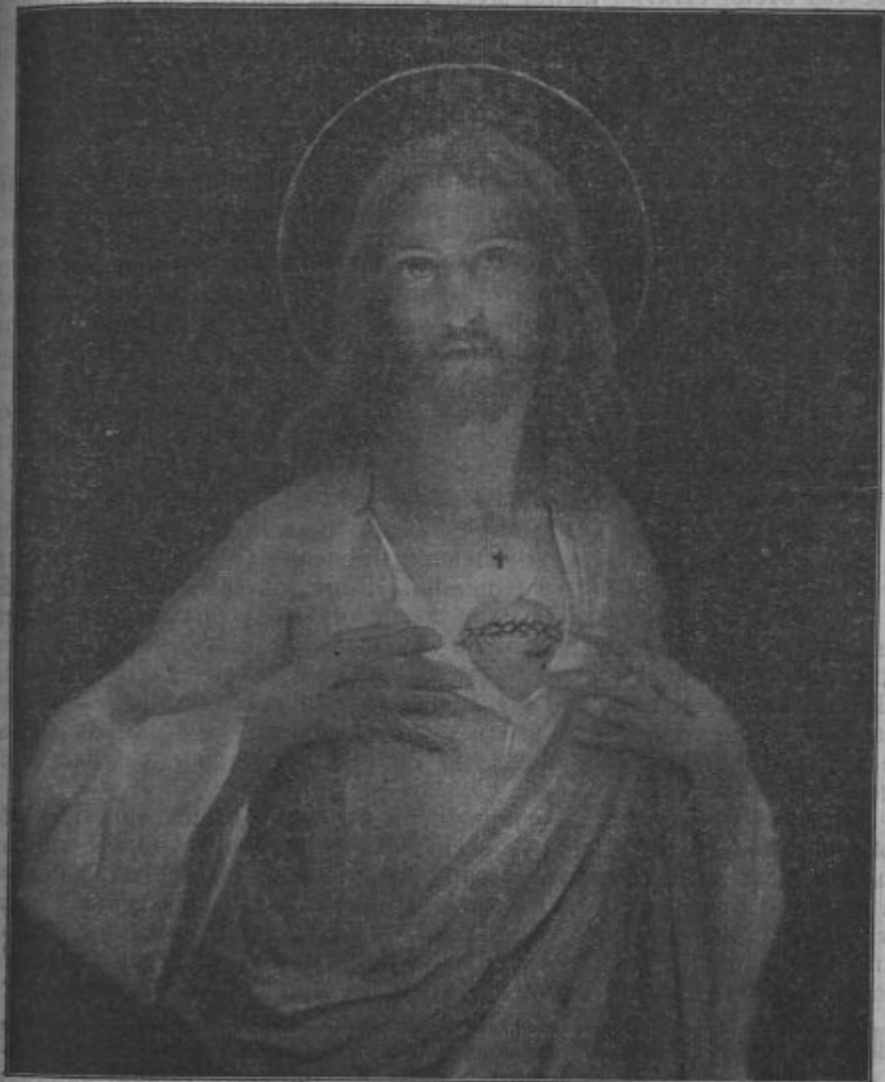
Nesamo kak njihovi podložniki, nego predvsem kak deležniki njihove vnoge dobrotljivosti, smo dužni se spomenoti toga veseloga njihovoga goda. Nikdar ne pozabimo, z kakšim očinskim srcem so prišli prvokrat firmat v Slovensko Krajino! Nikdar ne pozabimo, kak so se skrbeli, na ma vsaka duša po nedelaj i svetkaj sveto mešo i čuje reč božo. Nikdar ne pozabimo, kak so šтели povzdignoti versko življenje, po vseh prilikaj pri nas! Nikdar ne pozabimo njihovoga ljubezni punoga pisma, z šterim so priporočali naš Marijin List vernikom Slovenske Krajine te, kda so obprvim prišli k nam i lansko leto v svojem pastirskom listi, kda je naš list obhajao svojo 25 letnico. Nikdar ne pozabimo njihovih najbolših namenov, z šterimi so šтели vsem dušam v Slovenskoj Krajini pomagati, predvsem z tem, da so sprejemali njene sinove v svoje seminišče i je tam odgajili i šče dajo odgajati za dobre duhovnike! Nikdar ne pozabimo, da so nam dali iz svoje püşpekije na pomoč duhovnike, kda je bilo tak občutno pomjenjkanje duhovništva v našem vikariatu!

Za vse te i druge dobrote, štere so nam skazali, se iz zglobočine srca zahvalimo Prezvišanomi i njim za njihovo 50 letnico poklonimo zahvalni dar svetih obhajil. Poklonimo njim vsa sveta obhajila, ki jih bodo naši naročniki te mesec julij opravljajo za njih. Z temi vnogezernimi prečiščavanji i drugimi gorečimi molitvami prosimo celi mesec, naj jih dobro Jezušovo Srce razveseli z svojimi obilnimi darovi, da bodo vidli veliki napredek v duševnom življenji po celoj püşpekiji, pred vsem pa prinas v Slovenskoj Krajini. Prosimo naj pride Kristušov mir i njegova sloga med nas brate na največšo čast božo i zveličanje duš, da bomo si v bratskoj ljubezni podajali roke skoz očinskoga srca zlatomešnika vsi: pastirje i vse ovčice iz püşpekije i vikariata: vsi edni v Kristuši i vse edni v njihovom očinskem srci, v zlatom srci zlatomešnika. V te namen darujete vsa sveta prečiščavanja te mesec drage dušice. To je naš dar Prezvišenomi za zlato sv. mešo. Srce Jezušovo naj jih krepi, čuva, blagoslavlja i z ovčcami vred zveliča!

Sv. Ciril i Metod.

Sv. oča so 13 febr. 1927. napisali apoštolsko pismo, v šterom so pozdravili 1100 letnico rojstva sv. Cirila našega apoštola. Iz tega pisma se vidi, kak sv. oča jako želejo edinost cele cerkve.

Iz toga pisma tudi mi na tom mesti objavimo eden del.

O ti nepoznana ljübezen! O ti ne ljübljena ljübezen!

„Sv. Ciril i Metod sta vsaj cerkvi v slavožji čast, itak jiva morejo slovanski narodi, ki sta jih z velikimi trüdi Kristušii pripelala, pred vsemi drugimi narodi častiti i nasledüvati. Zato naj se njeva sveto i delavno življenje vernomi ljüdsti s knjigami i govori pogostoma predočüje. Skrbite

tudi z velkov gorečnostjov za to, da bodo mladenci svetni i duhovni, po šolah, gimnazijah i univerzah gledali na teva dva slavna nebeščana kak na svojiva vzornika. Da čeravno sta iz preslavne solunske rodbine i sta se v Carigradi kak najbolje izšolala v govorništvu i modroslovju, itak nesta hrepenela po svetnoj slavi ali se postavljala s svojimi zmožnostmi, niti se nesta dala premamiti od bleska na cesarskom dvori i od dvorskoga življenja, nego sta se včila naprej v samoti ponizno Bogi služiti, posvetila sta se vsa svetoj cerkvi i njenoj sreči, potom pa batrijno šla na misijonsko potüvanje, puno nevarnosti i težav, imajoča pred sebov vsikdar eden cil, božo slavo. Zgodovina svedoči kakše jakosti, kakše odlične lastnosti so dičila teva dva apoštolskiva moža; z velikim znanjom se je družila v njih srčna plemenitost i poniznost, z apoštolskim delom nepretrgana molitev, skrb za sveto čistost i radovolna telovna pokora.

Naj bota teda sv. Ciril i Metod slovanskim narodom vučitelja bole popolnoga krščanskoga življenja, nego bodita tudi vsem vašim rojakom, ki sta jim bila nekda prviva sejača vere, ne samo nebeska zavetnika, nego tudi vodnika, da ohranijo ali dosegnejo milost katoličanskoga občestva! V njedva srcih se je najpre globoko vtisnilo, ka je proso Kristuš pri zadnjoj večerji nebeskoga Očo, da bi bili vsi edno, edno vsi njegovi vučeniki; globoko vtisnolno tudi, ka so sporočili vzhodni očevje od vesolnoga edinstva krščanske cerkve. Ka bi se teda čudilo, če sta sv. Ciril i Metod — sina vzhoda, po domovini Bizantinca, po rodi Grka, po apoštolstvu Slovana — vsem vse postanola, da bi vse pridobila za edinstvo katoličanske cerkve?

Naj bi, kak nekda na zemli, tak zdaj, gda sta poveličaniva v nebesah, svetila vašemu ljudstvu i ga vabila i spobüdjavala s čudovitim vzgledom svojih jakosti na krščansko mišljenje i življenje. Od svetih bratov naj se vči duhovščina, včijo naj se redovniki i Bogi posvečene device, nedužno i čisto živeti i življenje darüvati za zveličanje duš; krščanske družine naj se včijo verno čüvati zapovedi od nerazdružitive krščanskoga zakona, od pravoga vzgajanja i včenja dece; vsi verniki nazadnje, šterogakoli stana, kmetje i delavci, vučenjaki i vučitelje, oblastniki, ki skrbijo za občno blaženstvo, naj se včijo služiti istini, pravici i lübezni, če ščejo, da se povrne mir med narode i državlane i bo njihova domovina vsikdar bole napredüvala.

Vüpamo teda, da bote po pobožnosti do svetih bratov sprosilii krščanskomi vzhodi, ki je v telkih stiskah, kak najobilnejšo pomoč milosti bože. Naj bi se vsi Slovani verno spominjali i verno spunjavali, ka je sv. Ciril vmirajoč Boga proso: „O Bog, ki si stvorio vse angelske vrste i brez-telovne moči, razpno nebo i vtrdio zemlo . . . pomnoži svojo cerkev z novimi vnožinami i združii vse v edinstvi duha, zedini odebrano ljudstvo v svojoj svetoj veri i vernoj izpovedi i vdehni v njih srca svoj evangelium!“

Na Vogrskom je vmro v 68 leti starosti edini dozđaj znani duhovnik ciganskoga roda, Andrej Poszár. Šolati ga je dao nadvojvoda Jožef, šteromi je pomagao pri spišüvanji ciganske slovnice.

Št. Vogrin, salezijanec.

Blaženi Bosco Ivan.

Prijateo ftic.

Dečacije radi hodijo za ftičjimi gnezdi. To navado je meo tudi naš Vanek Bosko. Samo na sebi je to nikaj slaboga ne. Slabo, jako grdo i tudi greh je to, ka vnoči dečacije ftiče samo mučijo. Ftico, ki je škodлива smeš bujti, ali mantrati je nikdar nesmiš. To si za vüha zapišite vi mali možacije, ki radi hodite za ftičjimi gnezdi!

Zdaj pa poslušajte kak drago je ednok plačao Vanek edno ftiče gnezdo. Z ništernimi svojimi tovariši je našeo ftiče gnezdo. Bilo je precí visoko i poleg toga ešče skoron ščista na kraji edne duge veke. Dečki so probali pleziti gori, pa nikomi se ne posrečilo.

„No Vanek, ti znaš pleziti kak ververca, probaj ešče ti.“

Glejte ljübezen! Bele sestre zapüstijo svoj dom i vse dobro v domovini pa se podajo na misijone v Kitajsko! Vse iz ljübezni do Jezüsa i nemrtelnih düš! Slika naj je kaže, kak obiščejo siromake zapüščene voznike!

Vanek je plüno v roko i na ednok je bio gori pri veki. Samo kak zdaj priti po vejki vö do gnezda? Pa za Vaneka, ki je znao hoditi tudi po voži je to ne bio tak velki künšt. Nalejci je prišeo do gnezda, vzeo je mlade z gnezdom vred, je djao v šorc i plezo nazaj proti stebli. Naednok se njemi noge poškalijo i Vanek bi spadno doli či se nebi ešče v pravom časi zgrabo z rokami. Probao je kak bi tudi z nogami prišeo nazaj na veko, pa vse zopston.

Frtao vöre je viso za roke. Postano je slab, roke so njemi dregetale i nazadnje je ne mogo več — spüsto se je. Sreča je bila ka je ne spadno na glavo. Mladi v šorci so bili živi. Tovariši so je vzeli. Vanek se je pa

komaj privlekao domo i včasi v posteo. Strašno ga je bolelo v červej. Prestrašene mama je poslala včasi po doktora. Doktor je Vanek povedao — kda sta bila sama, pred mamov se ne včupao — ka se njemi je zgo-dilo. Komaj po tri mesecaj se je zvrāčo.

Ešče edno vam povem: kak je Vanek ednok skoro roko nihao v lüknji kde je mela sinica mlade.

Vanek je šo z mamov na njivo. Tam blūzi je bio mali log i Vanek hajd za ftiči. Malo hodi sem tam, gleda gori, okoli i naednok zapazi se-nico ki je zletela iz ednoga stebła. Vanek je naednok gori, stisne prste malo vkūp i porine roko v malo lüknje. Mladi notri zazevlejo i ga lovijo za prste, misleč ka njim je stara prinesla jesti.

„Mama, je že mam“ zakriči Vanek veselo proti materi.

Vzeme ednoga mladoga v roko i ga hoče vzeti vū. Ali roka neide iz lüknje. Vanek proba ednok, dvakrat, tiikrat pa neide.

Napcu proseč napou boječ zazove:

„Mama, mama . . .“

Mama se ne oglasi. Vanek zkriči:

„Mama, roke nemrem vō vzeti.“

Nato pribeži mama, pa tūdi ona njemi nemre pomagati. Mogla sta priti dva sosida, ki sta zdubla vekšo lüknje okoli roke i tak je bio Vanek rešeni.

Neprijateo ftic.

To je pa ne bio Vanek liki njegov prijateo mujcek. Čiravno njemi je Vanek večkrat dao kaj dobroga iz svojega tanjera, je mujc vseedno vsik-dar hodo okolik njegovih kletk i se skoro več zanimao za Vanekove ftime kak pa za miši, ki so po kleti skakale.

Vanek je meo lepoga mladoga kosa. Navčo ga je lepo fūčkati. Vudne je bio vsikdar pri njem i v nači je senjao od njega, tak rad ga je meo. Či je mogo z domi, je bila prva stvar kda je prišeo domo, ka je pogled-no svojega kosa. Več je mislo na njega kak na jesti.

Ednoga dneva pa kda je prišeo Vanek iz šole domo, kosa ne bilo več. Komaj je pa Vanek odložo knjige iz rok je šo včasi gledat svojega kosa. A bilo je žalostno to ka je vido. Okoli kletke vse puno perja, klet-ka vsa krvava, v njoj pa mrtev kos brez glave.

Srmak kos je znam probao kak bi prišeo iz kletke na slobodo. Po-rino je vō glavo, maček pa, ki je mogo biti nindri kredi, ga je zgrabo i razmesaro.

Gda je Vanek vse to vido, je začno jako jokati. Jokao je več dni i nišče ga ne mogo potolažiti. Nazadnje pa je začno malo premišlavati za-kaj joče i prišeo je do sklepa, ka je te kos ne vreden telk'h skuz. Na zadnje je pa prišeo do zaključka, do šteroga bi celo vnogi starejši človek žmetno prišeo ne pa dete kak je bio on. Vido je najmre, ka na tom sveti vse mine. Zato je skleno, ka nikdar več ne naveže svoje srce tak jako na kakšo stvar na tom sveti. I te sklep je v istini od tistoga mao držao vse življenje. V mladosti se človek tak nalejci naveže na svet i na njegove stvari. Pri Don Boski toga ne bilo. Njegovo srce je bilo samo za Boga. Kak lampica pred oltarom je gorelo vsikdar pred Bogom i samo za Boga. Zato je pa bio vse svoje življenje v vsej tūdi najveksi nevolaj miren i veseo. Človeče srce je pač mirno samo te, kda počiva v Bogi. (Dale.)

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Pomoč sv. meše.

Dober Bog je vnogokrat pokazao kak je zadovolen, če ljudje dajo služiti sv. meše za žive ali pa za pokojne.

15. julija se spominja Maticerkev dogodka, kda so apostolje šli narazno, da bi glasili Jezušov navuk! Bogali so svojega Gospoda, ki jih je poslao: „Ite i včite vse narode!“ Slika nam kaže Jezusa kak pošilja apostole na misijonsko delo za rešenje dūš pred svojim v neboidenjom.

Nesmilena mati je vrgia na cesto svoje dete, ka bi naj tam vesnolo vej je prej itak preveč dece i preveč nevole mela z njim. Sledkar se je spametūvala pa je nazaj k sebi vzela to dete. Malo po tistom je pa mati mrla i to dete je prišlo v roke starešega svojega brata, ki je bio strašno krut z njim. Peterček — tak je bilo deteti ime — je stradao i goli hodo.

Ednok je najšeo srebrni penez. Lehko si mislimo, kak je mogeo biti veseli naš Peterček. Tak se njemi je vidilo, ka ma celi svet. Gleda, gleda najdeno bogastvo, pa sklene, ka bo dao dūhovniki, naj slūžijo sv. mešo za dūše v purgatorijomi. Ka se je zgodilo? Vse se je inači obrnolo. Eden drūgi njegov brat ga je sprijao pod svojo streho. A te je meo za njega očino srce. Pošteno ga je obleko i dao ga je v šole. Postao je vučeni sveti pišpek: edna najveksih opor sv. Matere Cerkve. Imenuje se sv. Peter Damijani. Edna sama sv. meša štero je dao slūžiti, je bila začetek mnogih i tak velikih dobrot.

V Parizi se je dogodilo okoli leta 1827 sledeče: Sirmaška slūžkinja je mela navado plačati vsakši mesec sv. meše za purgatorijomske dūše. Po dugom betegi je zgūbila svoje mesto i je tūdi potrošila, ka je mela. Gda je šla na borzo dela pitat za kakšo slūžbo je stopila v cerkev sv. Eustakija. Vidila je dūhovnika pri oltari i se je spomnila, ka je preminoči mesec pozabila dati na sv. mešo. Gleda, išče i najde pri sebi zadnjih dvajset krajcarov. Puna zavūpanja ide v šegeštijo i da zadnje groše na mešo. Ostala je v cerkvi i pobožno je molila med sv. mešov. Po sv. meši je šla na borzo dela i med potjov se njoj je približao bleđi dečko, ki se je pa obnašao jako plemenito. „Vi slūžbo iščete — njoj je pravo. — Idite v to vulico, pod to številko, v takšo i takšo hižo, mislim, ka de Vam tam jako dobro.“ To je povedao i je premino.

Ta sirmaška dekla išče to vulico, pride do hišne številke, spozna hižo i se napoti gori. Pride v stanovanje i najde tam starovično gospo. „Milostljiva“ — njoj pravi — „dnes sem zvedila, ka nūcate deklo i sem prišla s prošnjov, ka me sprejmete.“ „Ja, hči moja, to pa nišče na svet neve, ka bi jaz nūcala kakšo deklo. Što te je denok se poslao?“ „Gospa, bio je mladi gospod, šteri mi je to povedao na cesti.“ Gospa si je nikak ne mogla zmisлити, a menje šče pa dopovedati što bi to mogeo biti. Dekla je naednok zapazila na steni sliko tistoga gospoda, s šterim sta se srečala na cesti i je pravila pokazavši na sliko: „Gospa, te gospod me je zgono k vam.“

Stara gospa je žakričala: „Istina? Kak pa to more biti?“

Dekla njoj je vse razodela i je z lehkotov razmila, ka je dūša tistoga mladoga gospoda bila rešena ali pa olajšana v purgatorijomskih mokaj i lūbi Bog je dovalo, ka bi pokazala svojo zahvalnost dekli, štera njoj je s svetov mešov pomagala ali rešila purgatorijomskoga trpljenja. Gospa jo je vzela k sebi, pa ne kak deklo, liki kak svojo drago hčer.

Dragi čtevec Marijinoga lista, gda to čteš misli na „Mešno zvezo Marije Pomočnice v Martinišči.“ Sv. meše ki se tū slūžijo, ti bodoprinesle vno go blagoslova že na tom sveti.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XIV.

Žele našega Gospoda.

„Častenje svetih ran je vrastvo za te pokvarjeni čas“, jo batriva Zveličiteo. „Jaz ščem, ka goreče opravlate te zdihaje.“ A kembole se je razširjavala ta pobožnost, tem bole je divjao hūdi dūh, posebno je pa napadao našo sestru, iz štere se je norca delao: „Ka to delaš! . . . Samo

čas kradneš! Tečas ka drugi lepo z knjige molijo, ti samo teedne molitve ponavljajš!“ Jezuš je pregnao hüdobca: „Hči moja, vse vidim, vse si za-pišem . . . Povej svojoj materi, ka vsaki zdihaj, šteroga opravi, zapišem . . . Naj včini vse, ka le more, da de se čislo smiljenja naprej mo-lilo,“ — „Veselim se, da častite moje rane, zato morem bole obilno deliti milošče odrešenja.“ — „Vi, ki poznate mojo volo, podvojite svojo goreč-nost! . . . Če mlačni postanete v častenji mojih ran, vnogo zgübite!“ — „Kak hüdobja ma svojo vojsko, tak jo mam tüdi jaz. Po toj molitvi ste močnejši od edne vojske pri premaganji sovražnika.“ — „Blaženi ste, štere sem navčo na to molitev, štera me razoroži: „Moj Jezuš, po zasluženi tvojih svetih ran nam odpüsti, smilüj se nam!“ . . . Milošče, štere po tom zdihaji dobite, so goreče milošče . . . Z nebe pridejo i ta morejo nazaj zleteti.“ „Povej svojoj prednici, da z kakšovkoli prošnjov pride k meni, vsikdar jo bom poslüšno, če opravi rožnivenec smilenosti“ „Vaše redov-ne hiše bože milošče potegnejo doli na tiste püšpekije v šterih so. Če mojemi Oči darüjete moje svete rane, tak vas gledam, kak da bi roke proti nebi držali, da v nje dobite nebeske milošče! . . . Zaistino ta molitev ne je z toga sveta, iz nebe je! . . . Z tov se vse dosegne! . . . Povej svojoj materi, da se z toga ne spozabi, naj si zamerka, ka največkrat mo-rete to molitev opravljati!“

Gospodova naročila neso ostala brez haska. V navadi je ostalo, ka se je ta „z nebe pridoča molitev“ opravljala vsaki den i v vsakoj potre-bi. V velikih poteškočaj, v težkih posküšnjaj, v protečih se nevarnostih so se ta zdihavanja vsikdar bole pogosci i vsikdar bole goreče opravlane . . . Po petletnoj posküsnji je redovna družina mogla prizvati, ka njeno zavü-panje Bog vsikdar poplača. To nesmemo tak razmeti, kak da bi vöostale posküsnje niti tak kak da bi smrt rečiše hodila . . . Niti od daleka ne mislim to! Ali med telikimi tolažbami je tüdi posküsnja slajša! Smrt je pa jako medena v sencí svetih ran! (Dale.)

Najsvetejše Ime Jezušovo.

VII.

Smo vidili, kak sladko, kak zmožno, kak zvišeno je Jezušovo pres-veto ime! Če je pa samo ime že takše, kakši te more biti on sam, Jezuš sam?! Ve je pa on podoba i to začelna podoba tiste dobrote, štero je meo stvoriteo sveta, kda je svet stvarjao i je podoba tiste dobrote, štero je te stvoriteo na svet prineseo i posado v človeča srca! Jezuš v sebe zapira vso zemelško i nebesko srečo, veselje i blaženost! Pa to bitje, šte-ro je začetek vsega bitja, je naš prijateo, je vse naše. Nišče ne nam je tak blüzi kak Jezuš. Nišče ne nam je tak potreben kak Jezuš. Nišče i ni-kaj ne more meti z nami tak važnoga posla kak Jezuš. On je vse dobro naše düše, on je naš Bog, ki nas je nateliko ljübo, da je vmro za nas, da je samoga sebe dao za nas!

Če bi što nas z vode ali ognja potegno i nam tak rešo življenje, jeli bi pa mogli mi njegovo ime gledati brez toga, ka nebi z največšov zah-valnostjov mislili na dobrote, štere nam je imájiteo toga imena podelo! Ve smo mi tak stvorjeni, ka včasi samo en glas kakšega imena nas na-puni z sočütjom, z ljübeznostjov z navdúšenjom! O ka vse si ne zmislil ljübeče srce, ki je prejemale dobrote, ka vse si ne zmislil za svojega do-

brotnika! ? Pa če to vala za vsako človeče mrtelno bitje, ka more biti potem pri Jezušovom imeni. štero je noso nemrtelen Bog! Če človeka dobrot ne moremo pozabiti i se nam zarosijo oči pri spomini njegovoga imena, ka more potem čütiti naše srce pri imeni našega Boga, ki ma večno ljubav, i ki nam jo je pokazao v neskončnoj meri?!

Jezušovo ime je jedro, srčika naše svete katoličanske vere. S tem presvetim imenom je združeno naše odrešenje. Če toga ne bi bilo, ne bi mogli nikdar praviti, da smo rešeni, da nas čaka neba, da dobimo grehov odpuščenje, da smemo stopiti k stoli Gospodnovomi. Nikdar ne bi sméli točiti skuze zahvalnosti, skuz pokornosti, skuze veselja. Nikdar ne bi mogli meti želenja po nebi, po Jezusi i njegovoj presvetoj matei Mariji!

O zato pa dušice dajmo hvalo Jezusi, njegovomi presvetomi imeni! I prva stopnja te hvale naj bo ravno to priznanje, ka brez Jezušovoga imena ne bi bili rešeni!

(Dale).

Misijonsko delo. Bele sestre slikajo pobožne podobice, ka bi se potom teh pridobile duše nevernikov za bože kraljestvo.

Marija jiva je rešila.

Jakob od Markije je bio frančiškan. Bio je misijonar i goreče delao za Kristušovo vero tüdi v našoj domovini. Bio je velki častilec Marijin i tüdi ona ga je čuvala. To nam kaže naslednja zgodba.

Ednok je frančiškan predgao v. varaši Matelici od nečistosti i od njenih posledic. Ar je bio jako dober predgar, ga je hodilo vno go lüdi poslušat i vno gi so tüdi pobolšali svoje življenje.

Pa tüdi trdokornih grešnikov ne menkalo pri njegovih predgah, ki se niti najmenje neso brigali za predgarove reči i so ešče naprej razvüzdano

živeli. Ednomi med njimi je celo prišlo na misel, da bi gorečega predgarca, štiri njemi je njegove grehe tak strašno biččvao, bujo, da njemi več ne bi meo što grehe odkrivati.

Ka si je zmislo, to je tudi skleno zvršiti. Skrio se je za plot, gde je frančiškan mogoče mimo iti. Ne daleč od tistoga mesta je visila podoba Bl. D. Marije. Predgar je šo mirno mimo tistoga mesta, ar ne znao, da njemi ide za življenje. Grešnik je meo revolver, i gda se je pripravlao, ka bi strela mimoidočega, je naednok vkup spadno kak mrtev, podoba Marijina se njemi je pa začnola protiti. Med tem časom je frančiškan odišeo mimo ne da bi znao, da se njemi je šlo za življenje i da ga je Marija rešila.

Med tem je grešnik čuo te reči: „Nesrečnik! Ali ščeš, da pri mojoj navzočnosti buješ mojega ljublenca i mojega Sina Jezusa?“ Grešnik je zboleo, zato so ga odnesli v bolnico, gde je na srečo ozdravo.

Prva pot iz bolnice njemi je bila v cerkev, gde je frančiškan predgao. Marija, Pribežališče grešnikov njemi je povrnola zdravje i je genola njegovo trdo srce, da se je razjokao nad svojimi grehi. Pri prvoy priliki se je pri frančiškani lepo skesano spovedao svojih grehov. Po svetoj spovedi sta se oba zahvalila Materi Božoy: frančiškan, da ga je rešila nagle smrti, a spokorni grešnik, da ga je spreobrnila z divjega vuka v krotko ovčico.

Dragi čtevec! Priporoči premilostivnomi Srci Marijinomi vse robe nečistosti, predvsemi pa vse takše siromake, štere ti sam poznaš.

(Gospa Sinjska.)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeden edna sveta meša od tistimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Veliki herb za sirote. Plemenito srce ga je poklonilo. Vuk Jožef, mladenec i V. Polane, ki se zdržava zdaj v Ameriki v Clevelandi, nam je poslao pismo i v pismi pooblastilo, ka ves svoj herb, ki ga ma doma dobiti po očinoj smrti, ki so zdaj mrlji, zapusti na Dom sirot. Herbao je 2975 Dinarov. Njegovo pooblastilo smo poslali na sodišče v D. Lendavo i to nam je do zadnjega krajcara dalo nesamo gornjo šumo izplačati, nego tudi intereš, štiri se je med tem časom nabrao v posojilnici to je 87 Din. Bog daj več takših plemenitih src, ki morejo odstopiti svoj del za sirote, zato ka so z druge strani poskrbljeni za življenje.

Novi kamni. Žižek Števan i žena Magda iz Hotize, zdaj v Chicagi, sta dala eden kamen i to z takšov ljubeznostjov, ka nam skuze sili v oči; žena se je odtrgala od drobne dečice i šla v fabriko delat i tak spravila vkup dvanajset dolarov pa poklonila z možom vred sirotam na dom; drugl kamen sta kúpila tudi Hotižanca, ki se istotak nahajata v Chicagi, Toplak Ivan i žena Marija.

Veliki dar z Jüžne Amerike. Ozmec Franc nam je poslal iz Buenos Airesa v Argentini 2200 Din. Ar naslov ne nam je naznanjen, prosimo njegove domače, da nam ga dajo ali pa da se mesto nas darovniki kak najlepše zahvalijo v našem i v imeni vseh sirot.

Dari zahvalnosti. Ozmec Terezija z Melinec je darovala 100 Din. v zahvalo, ka njej je stvar ozdravela; Seči Ana z Hotize v zahvalo, ka stvar mogla v groš spraviti 20 Din., N. Beltinci v zahvalo za srečo praznini 10 Din., Ficko Janoš Krajna 25 Din. v zahvalo, ka je stvar ozdravela; Gabor Števan M. Polana v zahvalo za odajo stvari 10 Dinarov.

Dari prošnje. Kóveš Ana Orlovšček 20 Din. prosi zdravje; Kotnjek Marko V. Polana 10 Din. prosi zdravje; Horvat Kata Črensovci 10 Din. prosi za zdravje hčeri.

Veliki dar Hranilnice i posojilnice v Črensovcih. Hranilnica i posojilnica v Črensovcih je podignola celoj fari i celoj okolici na hasek lepo hišo na štok i jo nazvala „Naš Dom.“ Hišo so blagoslovili prezvišeni gospod pomožni püšpek Dr. Tomažič Ivan 22. junija. V spomin toga veseloga dogodka je posojilnica mislila na najbole zapüšćene sirote, štere teži najvekša žalost, mislila je na slepe sirote. Za te je položila te den fundacijo z šumov od 25 jezer dinarov, ka bi dobivali ti temni siromaki podporo v Domi od interesa te šume.

Najdeni dar. Hozjan Ivan iz Trnja je najšeó 70 Dinarov. Zvedavao je po verti i ar ga po dugšem časi ne mogoó najti, je te dar izročó sirotam na Dom. Prav, pač najbolše je vćino.

Delavka mislila na sirote. Šćefanec Veronika iz Petanec, ki dela v Nemćiji, je mislila na sirote i njim je posla 25 Din.

Drügo rato letošnjega nabiranja sta zvršila Ferenćak Jožef Gomilica i Koštric Jožef Žižki.

Bog, Oča sirot, povrni vsem obilno!

ODBOR.

Težave v misijonih.

Mi, ki živemo lepo mirno, brez vsakše nevarnosti za življenje, si šće misliti ne moremo, keliko morejo pretrpeti vnogi misijonarje v svojem apoštolskom delüvanji. Posebno med pogani je njiva pretrda za Kristušov navuk i vnogo misijonarske krvi je potrebno, da se bar nikeliko prime seme božega evangelijoma.

Med takše misijone spada tüdi kitajski apošt. vikarijat Ychang, posebno njegove gorske postaje. Te misijon oskrbüjejo belgijski franćiskani. L. 1898. je pretrpo grozno smrt misijonar P. Viktorin Delbrouch. Najprije so njemi zvezali roki i so ga obesili na drevo, gde je viso pet dni. Mantrao ga je lahko vsakši, što ga je šteó i kak ga je šteó. Gda so ga že skoro razmesarili, so sklenili, da njemi glavo odsekajo. Nego ne naednok.

Sedemnajst poganskih zverin je vzelo sable i vsakši ga je samo teliko vsekeo, da je ešče komaj po sedemnajsetom vdarci glava odletela. Nato so jo razklali, možgane vö vzeli i pojeli.

L. 1905. so pa trije mogli dati svoje življenje za vero, med njimi tüdi misijonski püšpek Teotin Verhaeghen. Püšpek je že večkrat gledao smrti v oči, bio pa je nevstrašen i to ga je rešilo. Tüdi zdaj je mislo, da bo smrt šla mimo njega. Gda je hodo vizitirat svoje misijonske postaje, ga je na poti napadnolo 30 možkov. Njegov služabnik, ki ga je brano s svojim telom, je mrtev spadno pred njim. Püšpek pita razbojnike: „Ka hüdoga sem vam napravo?“ — „Naše boge sovražiš i njih podobe skruniš.“ Püšpek je vido, da je prišla vöra, zato je poklekno i svojo düšo Bogi priporočo. V tistom hipi je eden mahno s svojim nožom i njemi ga je zasado v črvo tak, da je bio včasi mrtev. Nato so se z nožami vrgli na njega i ga ščista razmesarili. Okoli 30 ran so najšli na njem.

Lansko leto 9. septembra so pa trije misijonarje spadnoli. Bili so v misijonskoj postaji. Z njimi je bilo tüdi nikoliko krščenikov. Naednok nastane odzvüna velki šüm. Hlapec ide gledat, ka bi bilo, i ka vidi? Okoli 25 oboroženih razbojnikov se je valilo proti postaji i kričalo: „Smrt Evropcom!“ Prle, kak je hlapec mogeo ovim povedati, naj se pripravijo tüdi na najhüjše, je že spadno mrtev na tla — z nožom je bio v hrbet zabodeni. Banda je vdrla na dvorišče, gde se je püšpek sprehajao i molo rožni venec. Zagnali so se na njega i taki je dobo globoko rano na čeli, da se je opotekao. Par korakov je šče napravo, nato je vküspadno. Nato so ga začnoli zveriansko obdelavati, z noži so ga vse spresmicali, čönte so njemi spotrli i odsekali pravo roko.

Potom so vdrli v postajo i so mantrali ednoga bole strašno kak drugoga. Pet se jih je rešilo, štirje so bili ranjeni, ostali pa so najšli grozno smrt. Nato so oropali vsö postajo i cerkev, oskrunili Najsvetejše i odnesli vse ka se jim je vidlo vredno. Mantrniki so bili par dni sledkar pokopani z velikimi slovesnostmi.

Človek bi mislo, da v takše kraje nieden misijonar več ne bo vüpaoliti. Pa sta že odišla dva drugiva nemškiva frančiškanara ta, da nadomeslita ove mantrnike.

Mi pri teh misijonaraj moremo samö občüdüvati njihovo nezgrüntano gorečnost i lübezen do düš, ki je vekša, kak do svojega lastivnoga življenja. Več je človek ne mogoči, kak da da svoje življenje za drugoga. Prosimo lüboga Jezusa, naj pošle več takših gorečih misijonarov v siromaške poganske kraje, da bodo tüdi oni kem prle deležni svetlosti božega kralstva.

Pobožnost preproste deklice spreobrñola luteranko.

To je bilo na Francoskom. Nekši bogati Angleži so prišli na Francosko na izlet. Poglednoli so tüdi v edno cerkev, gde se je ravno opravala sv. meša. Bogata Angležinja šče nikdar ne vidla katoličanske službe bože, zato je zdaj ostanola v cerkvi do konca sv. meše. Dopadnole so se njoj ceremonije ali v srce sö njoj ne segnole. Pač pa je nekša kmečka deklica, ki je s svojov pobožnostjov i gorečov molitvov bole razmilla pomen sv. meše, obrñola njeno pazljivost na sebe. Gda je ta deklica pristöpila k sv. prečiščavanji, se je luteranki vidlo, kak da bi angeo k sebi vzeo malo hoštijo. Kaj lepšega šče v svojem življenji ne vidla. Pobožnost i glo-

boka zbranost mlade deklice sta jo napotile, da je na drugi den pa prišla k sv. meši, da bi pali vidla deklico, s kakšov pobožnostjov bi pristopila k sv. obhajili.

Gda je bilo sv. obhajilo, se ne mogla stavlati nagnjeni svojega srca, nego je tudi ona pristopila k obhajilnomi stoli i sprijela k sebi Jezusa pod podobov sv. hoštije. Se razmi, da duhovnik niti sluto ne, ka bi ona bila druge vere. Gda je sprijela sv. Telo Kristušovo, se njoj je vužgala v srci silna lubezen do Boga i sama ne znala, ka se v njoj dogaja.

Po sv. meši je šla v sakristijo i povedala duhovniki celo stvar. On njoj je razložo, ka je sv. meša, povedeo njoj, kak je sprijela samoga Boga v malo j belo j hoštiji, i da se to godi samo v katoličansko j Cerkvi.

Luteranka je vidla, da ne bo mogla nikdar pristopiti k angelskomi stoli, če ostane šče naprej luteranka, zato je sklenila v tistom hipi postanoti katoličanka. To se je tudi zgodilo po par dnevaj.

Kakša je pa naša pobožnost pri božoj službi i pri sv. obhajili? Jeli bi se nekatoličani spreobračali, če bi gledali v nogoga od nas, kak smo navzoči pri sv. meši i pri sprejemanji sv. prečiščavanja?

Vzemimo si za vzgled mlado francozko deklico! (Sinja Gospa.)

Navuk za tretjired.

Z Oblekov se nikdar ne hvali (Sir. XI. - 4)

II. poglavje 1. § vodil nam tretjerednikom predpiše, da se v obleki i celom načini preživljanja moramo ogibati vsake gizde, dragoče i se moremo držati srednje proste poti vuvsem. Ka nam tretjerednikom vodilo posebi nalaga, to nam vsem zapovedava, smo tretjeredniki ali, ne reč boža: „Z oblekov ne išči nikdar gizde.“ Ka bomo znali to zapoved i naše vodilo prav spuniti, premislimo zgled sv. Jožefa. Sveti Jožef se je prosto noso i prosto živo a) kda je iskao mesto božemi Sini kde bi se narodo; b) kda je bežao z preganjenim i ga je rešo; c) kda je zgubljenoga iskao i najšeo; i d) kda je dušo puščao. Tak delajmo tudi mi!

11. Sv. pismo pravi: „Obleka na teli ovadi, ka je človek.“ (Sir. 19.—27.)

Z oblekov pokrivamo grešno telo — mrtveca živoga. Zakaj bi ga zato gizdavo oblačili? Sv. Filip Nerejski piše: *Če je tvoje srce čisto, te je vse v redi; ali če bi tvoje srce popolnoma v redi bilo, ne bi ti nosila obleke po najnovjšoj modi. Ki se nečimurno i nezmerno vŕnosi, zato ka bi se drlgo mi dopadno, te naj ne pravi ka je oznotraj čist; i sramežljivi. Njegova gizdava noša ga v laž postavi.“*

Sveti Jožef je bio siromak, prosto oblečen; ne je dobo mesta za Jezusa, ne mogo hoditi z bistrimi konji i glejte on je vreden z Marijov prvi viditi v človečoj podobi Boga! Ne gizdače betlehemske. On z prosto oblečenov Marijov . . . Jezus se rodi pri sv. meši znova i se položi v jasli

v našem srci . . . ali samo v jasli . . . samo v prosto oblečeni sv. Jožef ma pravico k njemi stopiti . . . Si takši? Samo Marija prosto oblečena ga je smela poviti. Si ti takša?

Milosti obhajila zavisijo v velikoj meri tudi od proste nošnje i sploj prostoga preživljanja. I tvoje življenje?!

b) Sv. Jožef išče Jezusa. Šla sta z Marijov peški domo — prosta cloveka; že eden den hodita i bi doma bila že če bi mela kakšo jahalno stvar ali kola. A ne sta mela. Peški hodita i tri dni ga iščeta. Pa najdeta ga. Jezusa najde sv. Jožef z prostim oblečom, najde ga peški iskajoč, najde ga v cerkvi, najde ga za vsigdar. Glej tretjerednik i vsaki lepi zgled, kak se najde Jezus za stalno! Ne z gizdavov oblekov, z namršenimi vlasmi, odrezanimi jankami, nego z prostim oblačilom.

c) Jezusa iščejo na smrt. Reši ga Jožef. Jezus ne bi bio oblečen v kakši škrlat, zlat i srebro, a so ga meli za krala, ki bi vzeo Herodi kraljestvo. Bi ga hitro našli preganjalci, če ne bi bio prosto oblečeni pri prosto oblečenih stariših. A zdaj, gda so vidili toga v proste cote oblečenoga siromaka, ki vodi edno siromaško žensko z detetom, što bi mogo spoznati v njem kralja vseh kraljov!? Ravno tak v Egipti. Če bi tu nastopo z velikov pompov, što bi njemi šo proti z drugim kak z nevoščentostjov? I bi njemi iskali vzeti življenje . . .

Herod pomeni kritoga hūdoga dūha i njegove zaveznike, greh. Če ščemo greh nečistosti premagati, njemi vujti, bodimo prosti v obleki . . . Dekla, štera se prosto oblači, nema nikdar teliko nevarnosti okoli sebe, kak štera na plac nosi svoje poštenje v gizdavih oblekaj! Dečko ki se prosto nosi — nede šo v krčmo se kazat i ne pride tam v neprilike bitja i drugih grehov.

d) Kda je Jezus začeo včiti, so pravili: „pa to neje tesačov sin i njegova mati Marija med nami . . .?“ I te prosti tesač dobi mater božo i njenoga božega sina v varstvo . . . je varivač zato cele cerkve . . . ž njima tudi vmerje na njidva naročaj. — Vidiš srečo smrt pripela prosta obleka. Marija i Jezus se pripaščita k prostoj obleki i prostoj posteli. Sv. Pavel naj dokonča naše reči: „Naj se ženske v dostojnoj obleki z tihotov i sramežljivostjov kinčijo. (Tim. II. 9.—10.)

J. KONTEBA

Nova meša. Slovenska Krajina se bo letos veselila ednoj novi svetovi meši. Služili do jo častiti gospod Vojkovič Jožef v Turnišči 20. jula. Mladomi duhovniki želemo, naj jih vodi gorečnost Jezušovoga srca v teškej duhovniškoj službi, celoj tórjanskoj fari pa želemo, naj njim prinese nova meša puno blagoslova i Jezušov pravi mir.

Ferma, štero so opravili v Slovenskoj Krajini mesto prevz. gospoda apoštolskoga administratora prevz. g. pomožni púšpek dr. Tomažič Ivan, je bila pot zmage Kristušovoj milošči. Molilo i lepo pripravljalo se je povsod za fermo, zato je pa bio tudi očiten blagoslov povsod. Povsod je bilo vse kak najlepše. Ka so zmogli verniki, so pokazali Bogi i njegovomi namestniki, ki je vse brez razlike z celim srcem sprejeo. Naj ostane krepost svetoga Dúha nad nami vsemi, pred vsem na naših novofermančih.

Posvetitev „Našega Doma.“ Hranilnica i posojilnica v Črensovcih je postavila sebi, pred vsem pa vsakoj dobroj katoličanskoj stvari na hasek i napredek veliko hišo „Naš Dom.“ To hišo so 22. juna posvetili prevz. g. pom. púšpek Dr. Tomažič Ivan. Pred blagoslovitvov v soboto večer se je zbrala moška mladina na stotine i priredila Prezvišenomi prekrasno bakljado z več sto lampioni, lepimi pesmami i godbov. Do dvesto lampionov je razsvetilo tudi sam Dom, kde so se nešteti zbrali v soboto večer i poslušali lepi govor g. Kolenc Franca, sobočkoga kaplana, ki je razlagao, da bode Dom zavetje, pribežališče vsem, predvsem pa mladini, da ostane poštena, nedužna. Prezvišeni so se že večer zahvalili mladini z krepkimi, v srce segajočimi rečmi za lepo manifestacijo, pa povdarjali, da Dom more biti hiša, odkod se bo širila ljubezen do Boga, do bližnjega i do Cerkve. V nedelo po blagoslovitvi, štere se je vdeležilo več jezer naroda i vsa okolišna duhovščina v velikom broji — so Prezvišeni vsemi narod naglašovali pomen Doma, ki naj bo šola prave omike, istinske izobrazbe, štera sloni na Bogi i zavolo koga se bo ljúbo bližnji, bo ljúbila domovina, bo ljúbila Cerkev.

Katoličanski bogataš Viljem Byrne, ki je v začetki marca v San Francisco-i vmro, je zapústo milijon dolarov v dobrodelne namene.

V **New Yorki** je za Vúzem 5000 mestnih policajov skúpno pristopilo k sv. obhajili v tistoj stolnoj cerkvi. Vsi so kotriže moškoga društva Najsvetejšega imena.

Antwerpen, znano belgijsko mesto, se je slovesno posvetilo presv. Srci Jezušovomi. Posvetitev je zvršo kardinal Van Roey ob navzočnosti ogromne vnožine lúdi.